

Spannende Finale

Alle vier de krasconcerten van het Internationaal Kamermuziekfestival in Utrecht zijn officieel een verrassing. Maar ook niet helemaal. Artistiek directeur van het festival Janine Jansen (rechts, foto EPA) liet van te voren weten dat zij in ieder geval ook te horen zou zijn. De violiste speelde dit jaar voor de tweede maal, in want een traditie lijkt te worden, de finale van de krasconcerten.

REPORTAGE MEE MET DE LIEFHEBBERS

Hoogstaande kamermuziek op mooie en intieme locaties, omgeven door geheimzinnigheid: de krasconcerten op de voet gevolgd. Door Pablo Cabenda

Krasverrassing

Één tasje per persoon. Heeft u al een kraslot? Er heeft zich voor de Utrechtse Geertekerk een immense rij gevormd van mensen hongerig naar kamermuziek. Maar het festivaltasje met inhoud – twee chocolaatjes plus twee mandarijntjes plus een Caprisun-sapje minus de ooit onvermijdelijke doch nu wegbezuinigde krentenbol – wordt door de festivalmedewerker pas overhandigd bij vertoon van een kraskaart. En in een paar minuten transformeert een anonieme menigte op het volgestroomde Geertekerkhof in een clubje schoolreisjesopwinding.

De bezoekers van de krasconcerten, een onderdeel van de negende editie van het Internationaal Kamermuziek Festival Utrecht, weten niet wat voor muzikale verrassing hun te wachten staat. Bij het openkrassen van hun kaartje wordt alleen de locatie van het concert onthuld. Wie er wat gaat spelen, blijft geheim totdat de bezoeker daadwerkelijk in de zaal zit.

Typisch iets voor de echte muzikale avonturiers wellicht, die niets tegen een stukje stadswandeling hebben? Mwah, Hans Wolters en Netty Griffioen uit Utrecht betitelen zichzelf niet per se als 'avonturiers'. Jaah, ze doen wel elk jaar de *Mattheüs* en vorig jaar hebben ze al de krasconcerten van het festival bezocht. Netty vond het vioolconcert toen heel mooi. Volgens Hans was het cello.

En terwijl je opgaat in het roodwitte spoor van festivaltasjes en blikken van meewarige herkenning voelt, ontwikkelt zich ergens tussen Springweg en Oudegracht de sociale cohesie van medereizigers.

Netty ziet onder de bezoekers veel net gepensioneerd met meer tijd om handen. 'Net zoals wij. Ik ging met vervroegd pensioen, vijf jaar geleden, Hans vorig jaar.' Hij heeft een piano gekocht en daar kortgeleden een *silent system* ingebouwd waar je zonder burenoverlast op elk moment van de dag of nacht kunt spelen. Hetty: 'Hij oefent twee keer per dag. Kijk uit! Een fietser!'

De Nieuwegracht overstekend komt onze groep aan bij de Sonnenborgh, de 16de-eeuwse Sterrenwacht van de stad. Daar speelt flamencogitarist Eric Vaarzon Morel met een van zijn leerlingen van het Amsterdamse conservatorium, Jiri Taihuttu (16), werk van onder anderen Paco de Lucia. En terwijl brokken Spaans

In het Utrechtse Bartholomeus Gasthuis - een van de krasconcertlocaties - krijgen de musici applaus.

Foto Raymond Rutting/ de Volkskrant

temperament stoutmoedig en trefzeker de zaal in worden gevuld, monitort de leerling in opperste concentratie de vingers van zijn leraar.

Nadat de kruitdampen boven de gitaren zijn opgestegen, steekt Vaarzon Morel zijn duim omhoog terwijl het publiek met uitgestrekte armen het applaus persoonlijk naar de musici lijkt te willen brengen.

Dan verspreiden de tasjes zich

Ergens tussen Springweg en Oudegracht ontwikkelt zich de sociale cohesie van medereizigers

weer. De tochtjes door de binnenstad duren voor sommigen wat langer dan voor anderen. Dat betekent dat je in de regentenkamer van het Bartholomeus Gasthuis in de ambiance van kroonluchters en 16de-eeuwse wandtapijten nog even aan de Caprisun kan lurken. Netty geeft partjes mandarijn door aan Hans.

In de Geertekerk, de locatie voor het slotconcert, volgt het onvermijdelijke stukje evaluatie. Het concert van Arthur Klaassens (hobo) en Andrea Voets (harp)? Heel mooi. Maar Hetty houdt nu eenmaal niet zo van harp dus blijft Piazzolla's tango voor harp en hobo op enige afstand van de flamenco in Sonnenborgh.

En het marimbaconcert in de Lutherse Kerk van de conservatoriumstudenten Arjan Jongasma (17) en Coen Dijkstra (17)? Heel bijzonder. Sowieso, want Hans had nog nooit een

marimbaconcert gezien of gehoord.

Hebben we trouwens gemerkt dat ze nergens naar kaartjes hebben gevraagd? Een overbuurvrouw die de opmerking opvangt, haakt in en vertrouwt ons toe dat ze niet eens een kraslot had. Ja, natuurlijk heeft ze wel betaald, maar bij het ophalen van de kraskaart liep ze bij het afgiftepunt bij de Geertekerk in eerste instantie de verkeerde kant op en daarna was er geen tijd meer om een kaart op te halen.

Er volgt wat speculatie over de haalbaarheid van het *gatecrashen* van klassieke concerten en de morele toelaatbaarheid daarvan. Maar de conclusie volgt dat 35 euro geen geld is voor vier hoogstaande concerten op mooie intieme locaties.

Het soort concerten dat Hans trouwens verkiest boven die in grote zalen. 'Ik heb in de St-Janskerk ooit een

Bach-concert meegemaakt dat was zo massaal, zo'n orgie van geluid die op je afkwam. Hier zie je de uitdrukking van de musici, je kunt mijmeren in zo'n omgeving.' En vlak voordat Janine Jansen met violist Julian Rachlin als finale Prokofievs sonate voor twee violen gaat spelen, concludeert hij: 'Ach van Bach moet je misschien houden.'

Het Internationaal Kamermuziek Festival Utrecht vindt vandaag en morgen nog plaats op diverse locaties in de Utrechtse binnenstad. Vanavond is Brahms Tweede Pianokwartet in A, op.26 en Beethovens Septet in Es, op.20 te horen. Morgen is in poppodium Tivoli Stravinsky's L'Histoire du Soldat te horen. Zie ook: kamer-muziekfestival.nl